TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2024. gada 26. septembrī*

Apelācija – Valsts atbalsts – Atbalsta shēma, ko Vācijas Federatīvā Republika īstenojusi par labu lieliem elektroenerģijas patērētājiem – Atbrīvojums no tīkla maksas par laikposmu no 2012. līdz 2013. gadam – Lēmums, ar kuru atbalsta shēma atzīta par nesaderīgu ar iekšējo tirgu – Atcelšanas prasība – Termiņš prasības celšanai – Pieņemamība – LESD 107. panta 1. punkts – Jēdziens "valsts atbalsts" – Valsts līdzekļi – Parafiskāls maksājums vai citas obligātās nodevas

Apvienotajās lietās C-794/21 P un C-800/21 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2021. gada 16. un 17. decembrī iesniegusi

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-794/21 P,

pārējās lietas dalībnieces:

Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, Drēzdene (Vācija),

Infineon Technologies AG, Noibiberga [*Neubiberg*] (Vācija),

ko pārstāv *L. Assmann* un *M. Peiffer*, *Rechtsanwälte*,

prasītājas pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *K. Herrmann*, *C. Kovács* un *T. Maxian Rusche*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

un

Infineon Technologies AG, Noibiberga,

Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, Drēzdene,

ko pārstāv *L. Assmann* un *M. Peiffer*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas lietā C-800/21 P,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pārējās lietas dalībnieces:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *K. Herrmann*, *C. Kovács* un *T. Maxian Rusche*, pārstāvji, kuriem palīdz *H. Heinrich*, *Rechtsanwalt*,

atbildētāja pirmajā instancē,

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda trešās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši N. Pisarra [*N. Piçarra*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerāladvokāte: L. Medina,

sekretārs: D. Diterts [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 28. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2023. gada 9. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību lietā C-794/21 P Vācijas Federatīvā Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2021. gada 6. oktobra spriedumu *Infineon Technologies Dresden* un *Infineon Technologies*/Komisija (T-233/19 un T-234/19, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2021:647), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja *Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG* un *Infineon Technologies AG* (turpmāk tekstā kopā – "sabiedrības *Infineon*") prasības atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/56 (2018. gada 28. maijs) par atbalsta shēmu SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), ko Vācija īstenojusi par labu bāzes slodzes patērētājiem atbilstoši *StromNEV* 19. punktam (OV 2019, L 14, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums").

2 Ar apelācijas sūdzību lietā C-800/21 P sabiedrības *Infineon* lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu.

3 Ar pretapelācijas sūdzībām, kas iesniegtas lietā C-794/21 P un lietā C-800/21 P, Eiropas Komisija arī lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu.

Atbilstošās tiesību normas

4 Padomes Regulas (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD] 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.) 39. apsvērumā paredzēts:

"Pārredzamības un juridiskās noteiktības nolūkā sabiedrībai ir jāsniedz informācija par Komisijas lēmumiem, vienlaikus ievērojot principu, ka lēmumus valsts atbalsta gadījumos adresē attiecīgai dalībvalstij. Tādēļ visi lēmumi, kas var ietekmēt ieinteresēto personu intereses, ir jāpublicē vai nu pilnīgi, vai arī kā kopsavilkums, vai gadījumā, kad tie nav publicēti vai nav publicēti pilnīgi, šādu lēmumu kopijas ir jādara pieejamas ieinteresētajām personām."

5 Šīs regulas 1. panta h) punktā noteikts:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

h) "ieinteresētā persona" ir jebkura dalībvalsts un jebkura persona, uzņēmums vai uzņēmumu apvienība, kuras intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, jo īpaši attiecīgā atbalsta saņēmējs, konkurējošie uzņēmumi un arodapvienības."

6 Minētās regulas 32. panta "Lēmumu publicēšana" 3. punktā paredzēts:

"Komisija publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* lēmumus, ko tā pieņem saskaņā ar 8. panta 1. un 2. punktu un 9. pantu."

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

7 Tiesvedības priekšvēsturi, kas izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–22. punktā, var rezumēt šādi.

Par attiecīgajiem leģislatīvajiem un reglamentējošajiem pasākumiem

Par tīkla maksu sistēmu pirms strīdīgo pasākumu ieviešanas

8 *Energiewirtschaftsgesetz* (Enerģētikas likums), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2011. gada 26. jūlija *Gesetz zur Neuregelung energiewirtschaftsrechtlicher Vorschriften* (Likums par enerģētikas nozares noteikumu pārskatīšanu; *BGBl.* 2011 I, 1554. lpp.), bet pirms grozījumiem, kuri izdarīti ar 2016. gada 26. jūlija *Gesetz zur Weiterentwicklung des Strommarktes* (Likums par elektroenerģijas tirgus turpmāko attīstību; *BGBl.* 2016 I, 1786. lpp.), (turpmāk tekstā – "2011. gada *EnWG*") 21. pantā tostarp bija noteikts, ka tīkla maksām ir jābūt samērīgām, nediskriminējošām, pārredzamām un balstītām uz tīkla efektīvas darbības izmaksām.

9 Ar 2011. gada *EnWG* 24. punktu Vācijas federālā valdība bija pilnvarota ar rīkojumu noteikt sīki izstrādātus noteikumus, pirmkārt, par vispārējo metodiku tīkla maksu aprēķināšanai, un, otrkārt, par netipiskas tīkla izmantošanas gadījumu reglamentēšanu un nosacījumiem, ar kādiem regulatīvā iestāde var apstiprināt vai aizliegt individuālas tīkla maksas.

10 2005. gada 25. jūlija *Stromnetzentgeltverordnung* (Federālais rīkojums par elektroenerģijas tīkla maksu; *BGBl.* 2005 I, 2225. lpp.; turpmāk tekstā – "2005. gada rīkojums *StromNEV*") 17. punktā noteikta vispārējo maksu aprēķināšanas metode, kas jāizmanto sistēmas operatoriem. Šī metode piemērojama divos posmos: vispirms tiek noteikti visu tīklu dažādie gada izmaksu elementi un pēc tam tiek aprēķinātas vispārējās tīkla maksas, balstoties uz gada kopējām tīkla izmaksām.

11 Vispārējo tīkla maksu noteikšanā tiek ņemti vērā šādi divi elementi: "vienlaicīguma funkcija", kas atspoguļo varbūtību, ka individuālā tīkla lietotāja elektroenerģijas patēriņš veicina attiecīgā tīkla līmeņa gada maksimumslodzes sasniegšanu, un maksimālais operatora ieņēmumu līmenis, kuru noteikusi *Bundesnetzagentur* (Federālā tīklu aģentūra, Vācija; turpmāk tekstā – "*BNetzA*"), pamatojoties uz salīdzinošu novērtēšanu ar citiem tīkla operatoriem, lai novērstu to, ka izmaksas, ko rada neefektivitāte, tiktu segtas, izmantojot tīkla maksas.

12 2005. gada *StromNEV* 19. punktā ir paredzētas individuālas maksas tādām lietotāju kategorijām, kuru patēriņa un slodzes profils ļoti atšķiras no citu lietotāju profila (tā saucamajiem "netipiskajiem lietotājiem"). Šajās maksās saskaņā ar principu, ka tīkla maksām jāatspoguļo tīkla izmaksas, ir ņemts vērā tas, kā šie netipiskie lietotāji veicina šo izmaksu mazināšanu vai to pieauguma novēršanu.

13 Šajā ziņā 2005. gada *StromNEV* 19. punkta 2. apakšpunktā noteiktas individuālas maksas šādām divām netipisko lietotāju kategorijām:

– lietotājiem, kuru ieguldījums maksimumslodzes veidošanā var būtiski atšķirties no visu pārējo tajā pašā tīkla līmenī pieslēgto lietotāju vienlaicīgas gada maksimumslodzes, t.i., lietotājiem, kas sistemātiski patērē elektroenerģiju ārpus maksimumstundām (turpmāk tekstā – "pretcikliskie patērētāji"), un

– lietotājiem, kuriem elektroenerģijas patēriņš gadā sasniedz vismaz 7000 izmantošanas stundas un vairāk nekā 10 gigavatstundas (turpmāk tekstā – "bāzes slodzes patērētāji").

14 Līdz grozījumiem, kas izdarīti ar 2011. gada *EnWG*, 2005. gada rīkojumā *StromNEV* bija paredzēts, ka pretcikliskajiem patērētājiem un bāzes slodzes patērētājiem piemēro individuālas maksas, kas tiek aprēķinātas saskaņā ar "fiziskā maršruta metodiku", kuru bija izstrādājusi *BNetzA*. Atbilstoši šai metodikai tika ņemtas vērā pretciklisko patērētāju un bāzes slodzes patērētāju radītās tīkla izmaksas, paredzot, ka minimālā maksa ir 20 % no publicētajām vispārējām tīkla maksām (turpmāk tekstā – "minimālā maksa"). Minimālā maksa garantēja atlīdzību par tīkla, kuram pieslēgti minētie patērētāji, pārvaldību, ja individuālās maksas, kas aprēķinātas saskaņā ar fiziskā maršruta metodiku, būtu zemākas par šo minimālo maksu vai pat būtu tuvu nullei.

Par strīdīgajiem pasākumiem

15 Saskaņā ar 2005. gada rīkojuma *StromNEV*, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2011. gada *EnWG*, 19. punkta 2. apakšpunkta otro un trešo teikumu no 2011. gada 1. janvāra, proti, no šīs tiesību normas piemērošanas ar atpakaļejošu spēku datuma, individuālās maksas bāzes slodzes patērētājiem tika atceltas un aizstātas ar pilnīgu atbrīvojumu no pienākuma maksāt tīkla maksu (turpmāk tekstā – "strīdīgais atbrīvojums"), kas tika piešķirts ar kompetentās regulatīvās iestādes, t.i., *BNetzA*, vai attiecīgās federālās zemes regulatīvās iestādes atļauju. No šī atbrīvojuma izrietošais slogs gūlās uz pārvades sistēmu operatoriem vai sadales sistēmu operatoriem atkarībā no tīkla līmeņa, kuram bija pieslēgti saņēmēji.

16 Saskaņā ar 2005. gada rīkojuma *StromNEV* – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2011. gada *EnWG*, – 19. punkta 2. apakšpunkta sesto un septīto teikumu pārvades sistēmu operatoriem bija pienākums atlīdzināt sadales sistēmu operatoriem ieņēmumu zaudējumus, kas radušies strīdīgā atbrīvojuma dēļ, kā arī savā starpā kompensēt atbrīvojuma dēļ radītās izmaksas, izmantojot finansiālu kompensāciju saskaņā ar 2002. gada 19. marta *Kraft-Wärme-Kopplungsgesetz* (Likums par kombinētu siltumenerģijas un elektroenerģijas ražošanu; *BGBl*. 2002 I, 1092. lpp.) 9. punktu, tādējādi, ka katrs pārvades sistēmas operators uzņemas vienādu finansiālo slogu, kas aprēķināts atbilstoši elektroenerģijas daudzumam, kuru tas piegādājis galapatērētājiem, kas pieslēgti tā tīklam.

17 Kopš 2012. gada ar *BNetzA* 2011. gada 14. decembra lēmumu (BK8-11-024; turpmāk tekstā – "2011. gada *BNetzA* lēmums") tika noteikts finansēšanas mehānisms. Saskaņā ar šo mehānismu sadales sistēmas operatori saņēma no galapatērētājiem vai elektroenerģijas piegādātājiem piemaksu (turpmāk tekstā – "strīdīgā piemaksa"), kura tika nodota pārvades sistēmas operatoriem, lai tiem kompensētu ieņēmumu zaudējumus, kas radušies strīdīgā atbrīvojuma dēļ.

18 Strīdīgās piemaksas summu katru gadu iepriekš noteica pārvades sistēmu operatori, pamatojoties uz *BNetzA* izstrādāto metodiku. Summu par 2012. gadu, kas ir pirmais šī mehānisma īstenošanas gads, noteica tieši *BNetzA*.

19 Šīs tiesību normas nebija piemērojamas strīdīgā atbrīvojuma izmaksām par 2011. gadu, un tāpēc katram pārvades un sadales sistēmas operatoram bija pašam jāsedz zaudējumi saistībā ar minēto atbrīvojumu par šo gadu.

Par tīkla maksas sistēmu pēc strīdīgajiem pasākumiem

20 Administratīvā procesa – kura noslēgumā pieņemts strīdīgais lēmums – laikā strīdīgais atbrīvojums vispirms tika atzīts par spēkā neesošu ar tiesas nolēmumiem, ko pieņēmušas *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Federālās zemes Augstākā tiesa Diseldorfā, Vācija) 2013. gada 8. maijā un *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) 2015. gada 6. oktobrī. Pēc tam šis atbrīvojums no 2014. gada 1. janvāra tika atcelts ar 2005. gada rīkojumu *StromNEV* redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2013. gada 14. augusta *Verordnung zur Änderung von Verordnungen auf dem Gebiet des Energiewirtschaftsrechts* (Rīkojums par rīkojumu grozīšanu enerģētikas jomā; *BGBl*. 2013 I, 3250. lpp.) (turpmāk tekstā – "2013. gada rīkojums *StromNEV*"). Ar 2013. gada rīkojumu *StromNEV* attiecībā uz nākotni tika no jauna ieviestas individuālās maksas, kas aprēķinātas saskaņā ar fiziskā maršruta metodiku, minimālās maksas vietā piemērojot fiksētas maksas 10 %, 15 % un 20 % apmērā no vispārējām maksām atkarībā no elektroenerģijas patēriņa (attiecīgi 7000, 7500 un 8000 tīkla izmantošanas stundu gadā).

21 Ar 2013. gada rīkojumu *StromNEV* tika ieviests pārejas režīms, kas stājās spēkā 2013. gada 22. augustā un ar atpakaļejošu spēku bija piemērojams bāzes slodzes patērētājiem, kuri vēl nebija saņēmuši strīdīgo atbrīvojumu par 2012. un 2013. gadu. Atbilstoši šim režīmam vairs netika aprēķinātas individuālās maksas saskaņā ar fiziskā maršruta metodiku un minimālā maksa, bet šiem patērētājiem tika piemērotas tikai šīs fiksētās maksas.

Administratīvais process un strīdīgais lēmums

22 Pēc vairāku sūdzību saņemšanas Komisija 2013. gada 4. maijā publicēja savu lēmumu sākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz atbalsta shēmu, kas balstīta uz strīdīgajiem pasākumiem (OV 2013, C 128, 43. lpp.).

23 Procedūras, kuras gaitā Vācijas Federatīvā Republika un citas ieinteresētās personas iesniedza savus apsvērumus, noslēgumā Komisija 2018. gada 28. maijā pieņēma strīdīgo lēmumu.

24 Šajā lēmumā Komisija konstatēja, ka no 2012. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim Vācijas Federatīvā Republika nelikumīgi bija piešķīrusi valsts atbalstu strīdīgā atbrīvojuma veidā.

25 Konkrētāk, Komisija secināja, ka valsts atbalsta summa atbilst tīkla izmaksām, ko atbrīvotie bāzes slodzes patērētāji radījuši 2012. un 2013. gadā, vai – ja šādas izmaksas ir mazākas par minimālo maksu – šai minimālajai maksai.

26 Turklāt Komisija norādīja, ka aplūkojamais atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu, jo uz to neattiecas neviens no LESD 107. panta 2. un 3. punktā paredzētajiem izņēmumiem, un tāpat nevar tikt uzskatīts par saderīgu citu iemeslu dēļ.

27 Tādēļ Komisija nolēma, ka:

– strīdīgais atbrīvojums ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ciktāl bāzes slodzes patērētāji bija atbrīvoti no pienākuma maksāt tīkla maksu, kas atbilst to radītajām tīkla izmaksām, vai – ja minētās izmaksas ir mazākas par minimālo maksu – no pienākuma maksāt šo minimālo maksu;

– attiecīgo atbalstu Vācijas Federatīvā Republika ieviesa, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, un tas ir nesaderīgs ar iekšējo tirgu;

– individuālais atbalsts, kas piešķirts atbilstoši aplūkojamajai shēmai, nav valsts atbalsts, ja tā piešķiršanas brīdī tas atbilst nosacījumiem, ko paredz regula par "minimis" atbalstu, kura pieņemta atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 994/98 (1998. gada 7. maijs) par to, kā piemērot [LESD 107. un 108. pantu] attiecībā uz dažu kategoriju valsts horizontālo atbalstu (OV 1998, L 142, 1. lpp.), 2. pantam, un

– Vācijas Federatīvajai Republikai tika noteikts pienākums, pirmkārt, atgūt no saņēmējiem ar iekšējo tirgu nesaderīgo atbalstu, kas piešķirts saskaņā ar aplūkojamo atbalsta shēmu, ieskaitot procentus, un, otrkārt, no strīdīgā lēmuma pieņemšanas dienas atcelt visus nesamaksātos šīs atbalsta shēmas maksājumus.

Prasības Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

28 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2019. gada 9. aprīlī, katra no sabiedrībām *Infineon* cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu.

29 Ar Vispārējās tiesas sestās palātas priekšsēdētāja 2019. gada 15. maija lēmumu lietas T-233/19 un T-234/19 tika apvienotas.

30 Ar Vispārējās tiesas sestās palātas priekšsēdētāja 2019. gada 30. augusta lēmumu Vācijas Federatīvajai Republikai atbilstoši šīs dalībvalsts pieteikumam tika atļauts iestāties lietā sabiedrību *Infineon* prasījumu atbalstam.

31 Savu prasību pamatošanai sabiedrības *Infineon* izvirzīja vienu pamatu par valsts atbalsta neesamību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo strīdīgais atbrīvojums neesot finansēts no valsts līdzekļiem.

32 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa atzina prasības par pieņemamām un pēc tam noraidīja minēto pamatu un tātad atcelšanas prasības kopumā.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

33 Apelācijas sūdzībā lietā C-794/21 P Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl tajā atcelšanas prasība noraidīta kā nepamatota;

– atcelt strīdīgo lēmumu un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Vispārējā tiesā un Tiesā.

34 Sabiedrības *Infineon* lūdz Tiesu apmierināt apelācijas sūdzību lietā C-794/21 P.

35 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību lietā C-794/21 P un piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

36 Apelācijas sūdzībā lietā C-800/21 P sabiedrības *Infineon* lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atcelt strīdīgo lēmumu vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Vispārējā tiesā un Tiesā.

37 Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu apmierināt apelācijas sūdzību lietā C-800/21 P un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

38 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību lietā C-800/21 P un piespriest sabiedrībām *Infineon* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

39 Ar pretapelācijas sūdzībām lietās C-794/21 P un C-800/21 P Komisija lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atzīt atcelšanas prasības apvienotajās lietās T-233/19 un T-234/19 par nepieņemamām;

– lietā C-794/21 P piespriest, pirmkārt, Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Tiesā, un, otrkārt, sabiedrībām *Infineon* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Vispārējā tiesā, un

– lietā C-800/21 P piespriest sabiedrībām *Infineon* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Tiesā un Vispārējā tiesā.

40 Sabiedrības *Infineon* un Vācijas Federatīvā Republika lūdz noraidīt pretapelācijas sūdzības un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

41 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2023. gada 18. aprīļa lēmumu lietas C-794/21 P un C-800/21 P tika apvienotas mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.

Par pretapelācijas sūdzībām

42 Komisijas iesniegto pretapelācijas sūdzību mērķis ir apstrīdēt pirmajā instancē celtās prasības pieņemamību, kas ir jautājums, kurš jānoskaidro pirms lemšanas par apelācijas sūdzībās izvirzītajiem jautājumiem pēc būtības. Tāpēc pretapelācijas sūdzības jāizskata pirmām kārtām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 3. decembris, *Changmao Biochemical Engineering*/*Distillerie Bonollo* u.c., C-461/18 P, EU:C:2020:979, 43. punkts).

43 Savu pretapelācijas sūdzību atbalstam Komisija izvirza divus pamatus.

Par pretapelācijas sūdzību pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

44 Ar pretapelācijas sūdzību pirmo pamatu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 37.–44. punktā plaši interpretējot jēdzienu "publicēšana" LESD 263. panta sestās daļas izpratnē. Tādējādi Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka jebkura publikācija *Oficiālajā Vēstnesī* atbilst šim jēdzienam – neatkarīgi no tā, vai šāda publicēšana ir attiecīgā tiesību akta spēkā stāšanās nosacījums atbilstoši LESD 297. pantam un vai tā ir paredzēta pašā Līgumā.

45 Pirmkārt, Vispārējās tiesas interpretācija esot pretrunā Tiesas judikatūrai, kāda tā izrietot no 2017. gada 17. maija sprieduma Portugāle/Komisija (C-339/16 P, EU:C:2017:384, 34.–40. punkts), kā arī no 2019. gada 31. janvāra rīkojuma *Iordăchescu*/Parlaments u.c. (C-426/18 P, EU:C:2019:89, 22. punkts) un 2019. gada 5. septembra rīkojuma *Fryč*/Komisija (C-230/19 P, EU:C:2019:685, 15. punkts). Šajā judikatūrā Tiesas esot noteikusi paralēles starp LESD 263. panta sesto daļu un LESD 297. pantu tādā ziņā, ka attiecīgā tiesību akta publicēšana ir prasības celšanas termiņa sākums tikai tad, ja tā ir priekšnosacījums, lai šis akts stātos spēkā, un ja tā ir paredzēta pašā Līgumā.

46 Šo pieeju apstiprinot LESD 263. panta sestās daļas gramatiska, kontekstuāla un teleoloģiska interpretācija.

47 Pirmām kārtām, attiecībā uz šīs tiesību normas formulējumu Komisija norāda, ka visās valodu versijās, izņemot vācu valodas versiju, termini "publicēt" un "paziņot" ["darīt zināmu"] ir ietverti gan LESD 263. panta sestajā daļā, gan LESD 297. pantā, kas pierāda paralēlisma pastāvēšanu starp šīm divām tiesību normām.

48 Otrām kārtām, runājot par LESD 263. panta sestās daļas jēgu un mērķi, šajā tiesību normā noteiktie prasības celšanas termiņi sekmējot tiesiskās drošības mērķa sasniegšanu. Ja attiecīgais tiesību subjekts vēlas apstrīdēt aktu, šim subjektam tas principā esot jādara divu mēnešu laikā no dienas, kad tam tika darīta zināma šī akta satura galīgā versija. Savukārt attiecībā uz vispārpiemērojamiem aktiem, kuriem nav adresātu, šis datums ir publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* diena. Attiecībā uz aktiem, kuros ir noteikts adresāts, šis datums esot diena, kurā akts tika paziņots šim adresātam. Tikai izņēmuma kārtā un pakārtoti, runājot par aktu, kas nav nedz jāpublicē, nedz jāpaziņo, iepazīšanās ar to varot būt notikums, kas nosaka prasības celšanas termiņa sākumu. Tādējādi paralēlisms starp LESD 263. panta sesto daļu un LESD 297. pantu nodrošinot, ka tiesību akta vēlāka publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī*, kas veikta informēšanas nolūkā, neizraisa prasības celšanas termiņu pagarināšanu un tātad tiesisko nenoteiktību.

49 Otrkārt, Komisijas lēmuma noslēgt formālu izmeklēšanas procedūru publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* nevarot tikt pielīdzināta "publicēšanai" LESD 297. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē. Tātad šī publicēšana neesot uzskatāma par prasības celšanas termiņa sākumpunktu.

50 Pirmām kārtām, šāds lēmums esot adresēts attiecīgajai dalībvalstij un tiekot paziņots tikai tai. Saskaņā ar LESD 297. panta 2. punkta trešo daļu tas stājoties spēkā līdz ar šo paziņojumu, nevis tā publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*, kuras mērķis esot tikai informēt sabiedrību, tostarp atbalsta saņēmējus, no kuriem attiecīgajai dalībvalstij šis atbalsts būtu jāatgūst pat pirms lēmuma publicēšanas. Otrām kārtām, minētā publicēšana izrietot nevis no LESD, bet gan no Regulas 2015/1589 32. panta, lasot tās 39. apsvēruma gaismā. Šajos apstākļos, lai noteiktu sākumpunktu prasības celšanas termiņam, kas ir atbalsta saņēmēja uzņēmuma rīcībā, lai apstrīdētu lēmumu noslēgt formālu izmeklēšanas procedūru, esot jāpamatojas uz brīdi, kad šis lēmums faktiski kļuvis zināms. Ja nav pierādāms, ka tiesību akts ir kļuvis zināms jau agrāk, šī akta publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* diena ir atzīstama par datumu, kad tas faktiski kļuvis zināms, atbilstoši juridiskai fikcijai.

51 Treškārt, Komisija izvirza virkni argumentu, kas, pēc tās domām, apstiprina tās piedāvāto LESD 263. panta sestās daļas interpretāciju.

52 Pirmām kārtām, tā atsaucas uz šīs tiesību normas struktūru, lai apgalvotu, ka tiesību akta publicēšanai un paziņošanai ir vienāds rangs, savukārt iepazīšanās ar to ir pakārtots notikums salīdzinājumā ar pirmajām divām situācijām. Vispārējās tiesas sniegtā interpretācija pārrautu šīs pakārtotības attiecības, jo gadījumā, ja publicēšana saskaņā ar Regulas 2015/1589 32. pantu būtu pielīdzināma publicēšanai saskaņā ar LESD 297. panta 1. punktu, prasības celšanas termiņš būtu jāsāk skaitīt – tostarp attiecībā uz konkrēto dalībvalsti un neraugoties uz paziņošanu – šīs publicēšanas dienā.

53 Otrām kārtām, Komisija uzskata, ka Vispārējās tiesas izmantotā interpretācija izraisa procesuālo tiesību nevienlīdzību starp uzņēmumiem, no kuriem atbalsts ir atgūts, un to konkurentiem, kas nav saņēmuši atbalstu. Praksē pirmie minētie uzņēmumi saņemot lēmuma kopiju no attiecīgās dalībvalsts, turpretim otrajiem minētajiem uzņēmumiem būtu jāgaida lēmuma publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* saskaņā ar Regulas 2015/1589 32. pantu, un tādēļ faktiskie pārsūdzības termiņi šiem uzņēmumiem esot atšķirīgi. Šāda interpretācija radītu arī nevienlīdzību starp

Komisiju un uzņēmumiem, no kuriem jāatgūst atbalsts. Proti, lai atbildētu uz atbalsta saņēmēja uzņēmuma prasību, Komisijas rīcībā būtu divi mēneši, savukārt šiem uzņēmumiem minētās interpretācijas dēļ būtu ilgāks termiņš savas prasības sagatavošanai.

54 Trešām kārtām, Vispārējā tiesa esot balstījusies uz 1998. gada 10. marta sprieduma Vācija/Padome (C-122/95, EU:C:1998:94) kļūdainu interpretāciju. Proti, minētā sprieduma pamatā esošajā lietā aplūkotajā lēmumā – atšķirībā no strīdīgā lēmuma – neesot norādīts neviens adresāts.

55 Ceturtām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 39. punktā, kurā Vispārējā tiesa norādījusi, ka sabiedrības *Infineon* subjektīvi varēja paļauties uz to, ka strīdīgais lēmums tiks publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, neesot ievērots prasības celšanas termiņu absolūtais raksturs.

56 Vācijas Federatīvā Republika un sabiedrības *Infineon* norāda, ka pirmais pretapelācijas sūdzības pamats nav pamatots.

Tiesas vērtējums

57 Ar pretapelācijas sūdzību pirmo pamatu Komisija apstrīd pārsūdzētā sprieduma 37.–44. punktā ietverto Vispārējās tiesas vērtējumu pamatotību. Komisijas ieskatā, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot nospriedusi šajos punktos, atcelšanas prasības celšanas termiņš attiecībā uz sabiedrībām *Infineon* sākās nevis no šī lēmuma publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* dienas, bet gan no dienas, kad šis lēmums ir faktiski kļuvis zināms šīm sabiedrībām.

58 Šajā ziņā jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 37.–44. punktā Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas iebildi par nepieņemamību, kas attiecās uz sabiedrību *Infineon* celto prasību atcelt strīdīgo lēmumu it kā novēloto iesniegšanu.

59 Minētā sprieduma 37.–39. punktu lasot kopā, secināms, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka prasības celšanas termiņš konkrētajā lietā sākās dienā, kad strīdīgais lēmums tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, t.i., 2019. gada 16. janvārī, un ka šis termiņš tika ievērots.

60 Šī apsvēruma pamatošanai Vispārējā tiesa minētā sprieduma 38. punktā atgādināja, ka kritērijam, saskaņā ar kuru par prasības celšanas termiņa sākuma dienu tiek uzskatīta diena, kurā kļuvis zināms tiesību akts, ir pakārtots raksturs salīdzinājumā ar kritērijiem, kas attiecas uz tiesību akta publicēšanu vai paziņošanu. Uzsverot, ka publicēšana nebija strīdīgā lēmuma spēkā stāšanās nosacījums, tā paša sprieduma 39. punktā Vispārējā tiesa tomēr norādīja, ka šis lēmums bija jāpublicē *Oficiālajā Vēstnesī* saskaņā ar Regulas 2015/1589 32. panta 3. punktu un tādēļ sabiedrības *Infineon* varēja tiesiski paļauties uz to, ka minētais lēmums tiks publicēts.

61 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 263. panta sesto daļu "tiesvedība, ko paredz šis pants, atkarībā no apstākļiem jāuzsāk divos mēnešos pēc tam, kad vai nu tiesību akts publicēts, vai darīts zināms [paziņots] attiecīgai personai, vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas šai personai kļuvis zināms".

62 No šīs tiesību normas formulējuma, it īpaši no izteicieniem "atkarībā no apstākļiem" un "ja tas nenotiek", skaidri izriet, ka prasības celšanas termiņa sākums tiek noteikts atkarībā no konkrētās situācijas un ka trīs šī termiņa sākšanas kritēriji ir sakārtoti hierarhiski.

63 Tādējādi atcelšanas prasības celšanas termiņš galvenokārt sākas no tiesību akta publicēšanas vai paziņošanas prasītājam. Abiem šiem galvenajiem kritērijiem minētās tiesību normas sistēmā ir vienāds rangs tādā ziņā, ka neviens no minētajiem kritērijiem nav pakārtots otram (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 17. maijs, Portugāle/Komisija, C-339/16 P, EU:C:2017:384, 38. punkts).

64 Turpretim – kā Vispārējā tiesa pamatoti norādījusi pārsūdzētā sprieduma 38. punktā – kritērijam, saskaņā ar kuru par prasības celšanas termiņa sākuma dienu tiek uzskatīta diena, kurā apstrīdētais tiesību akts kļuvis zināms, ir pakārtots raksturs salīdzinājumā ar kritērijiem, kas attiecas uz šī akta publicēšanu vai paziņošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1998. gada 10. marts, Vācija/Padome, C-122/95, EU:C:1998:94, 35. punkts), turklāt tas šajā lietā netiek apstrīdēts.

65 Aplūkojamajā gadījumā strīdīgais lēmums, ar kuru noslēgta valsts atbalsta formāla izmeklēšanas procedūra, bija adresēts attiecīgajai dalībvalstij, proti, Vācijas Federatīvajai Republikai, un tai tika paziņots atbilstoši LESD 297. panta 2. punkta trešajai daļai. Attiecīgi šis lēmums tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī* saskaņā ar Regulas 2015/1589 32. panta 3. punktu.

66 No Tiesas judikatūras izriet, ka šādā gadījumā tiesību akta adresātam, kuram šis akts jāpaziņo, proti, attiecīgajai dalībvalstij, atcelšanas prasības celšanas termiņš sākas no šīs paziņošanas dienas, pat ja tiesību akts ir publicēts arī *Oficiālajā Vēstnesī* (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 17. maijs, Portugāle/Komisija, C-339/16 P, EU:C:2017:384, 37. punkts).

67 Turpretim, no LESD 263. panta sestās daļas, lasot to Tiesas judikatūras gaismā, gramatiskās, teleoloģiskās un kontekstuālās interpretācijas izriet, ka pārējām ieinteresētajām personām, tādām kā sabiedrības *Infineon*, atcelšanas prasības celšanas termiņš sākas no tiesību akta publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī*, tostarp tad, ja šī publicēšana izriet nevis no LESD 297. panta 2. punkta otrās daļas, bet gan no atvasināto tiesību normas, piemēram, Regulas 2015/1589 32. panta 3. punkta.

68 Proti, pirmkārt, jākonstatē, ka LESD 263. panta sestās daļas formulējumā ir vispārīgi minēta tiesību aktu "publicēšana" (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *PPG* un *SNF*/*ECHA*, C-625/11 P, EU:C:2013:594, 31. punkts). Tātad šajā formulējumā šim jēdzienam nav paredzēts neviens īpašs nosacījums, tostarp attiecībā uz publicēšanas pienākuma juridisko pamatu.

69 Šajā ziņā ir taisnība, kā to apgalvo Komisija, ka Tiesa tostarp ir nospriedusi, ka jēdziens "publicēšana" LESD 263. panta sestās daļas izpratnē attiecas uz tādu publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*, kas ir tiesību akta spēkā stāšanās nosacījums un kas paredzēta LESD (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 17. maijs, Portugāle/Komisija, C-339/16 P, EU:C:2017:384, 36. punkts; rīkojumus, 2019. gada 31. janvāris, *Iordăchescu*/Parlaments u.c., C-426/18 P, EU:C:2019:89, 22. punkts, kā arī 2019. gada 5. septembris, *Fryč*/Komisija, C-230/19 P, EU:C:2019:685, 15. punkts).

70 Tomēr pretēji Komisijas aizstāvētajai nostājai no tā nevar secināt, ka jēdziens "publicēšana" LESD 263. panta sestās daļas izpratnē attiecas tikai uz šo gadījumu.

71 Proti, šā sprieduma 69. punktā minētie precedenti nevar tikt interpretēti izolēti, bet gan iekļaujas Tiesas judikatūrā, kurā jēdziens "publicēšana" LESD 263. panta sestās daļas izpratnē ir interpretēts plaši. Tā, papildus šā sprieduma 69. punktā minētajam gadījumam šajā jēdzienā ietilpst apstrīdētā tiesību akta publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī*, kura izriet nevis no Līgumā paredzēta pienākuma, bet gan no Eiropas Savienības iestāžu pastāvīgās prakses (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1998. gada

10. marts, Vācija/Padome, C-122/95, EU:C:1998:94, 36. un 39. punkts) vai no tādas atvasināto tiesību normas kā Regulas 2015/1589 32. panta 3. punkts (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2008. gada 25. novembris, *S.A.BA.R.*/Komisija, C-501/07 P, EU:C:2008:652, 23. punkts), vai pat publicēšana Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras tīmekļvietnē, ja tā ir paredzēta atvasinātajās tiesībās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *PPG* un *SNF*/*ECHA*, C-625/11 P, EU:C:2013:594, 30.–32. punkts).

72 Otrkārt, attiecībā uz LESD 263. panta sestās daļas mērķiem jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru termiņiem prasības celšanai saskaņā ar šo tiesību normu ir absolūts raksturs un tie neietilpst lietas dalībnieku un tiesas rīcības brīvībā. Šie termiņi tika noteikti tiesiskās drošības labad, lai novērstu to, ka Savienības tiesību akti, kas rada tiesiskas sekas, varētu tikt apstrīdēti bezgalīgi, kā arī lai novērstu jebkādu diskrimināciju vai patvaļīgu rīcību tiesas spriešanā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1967. gada 12. decembris, *Muller-Collignon*/Komisija, 4/67, EU:C:1967:51, 479. lpp.; 1997. gada 23. janvāris, *Coen*, C-246/95, EU:C:1997:33, 21. punkts; rīkojumus, 2010. gada 16. novembris, *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert* /Komisija, C-73/10 P, EU:C:2010:684, 52. punkts, kā arī 2019. gada 31. janvāris, *Iordăchescu* /Parlaments u.c., C-426/18 P, EU:C:2019:89, 21. punkts).

73 Pirmām kārtām, runājot par tādiem lēmumiem kā strīdīgais lēmums, ar kuru noslēgta valsts atbalsta formāla izmeklēšanas procedūra, konstatējams, ka atšķirībā no dienas, kad tas kļuvis zināms, tiesību akta publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* diena – tiesiskās drošības interesēs – var tikt objektīvi un droši noteikta attiecībā uz visām ieinteresētajām personām, kurām šis lēmums nav paziņots. Šajā ziņā nav nozīmes tam, vai šīs personas varēja iepazīties ar šo aktu pirms tā publicēšanas.

74 Turklāt tas izskaidro to, ka LESD 263. panta sestās daļas vispārējā sistēmā tiesiskās drošības interesēs publicēšanas datums prevalē pār dienu, kad tas kļuvis zināms, kura, kā atgādināts šā sprieduma 64. punktā, ir pakārtots kritērijs prasības celšanas termiņa sākumam. Tātad nevar piekrist Komisijai, kad tā būtībā ierosina apvērst attiecības starp šiem diviem LESD 263. panta sestajā daļā minētajiem kritērijiem.

75 Otrām kārtām, pretēji Komisijas apgalvojumiem šā sprieduma 67. un 71. punktā norādītā interpretācija ļauj arī novērst jebkādu diskrimināciju vai patvaļīgu rīcību tiesas spriešanā un tādējādi nodrošināt valsts atbalsta saņēmēju un konkurējošo uzņēmumu procesuālo tiesību vienlīdzību. Proti, attiecībā uz visām šīm ieinteresētajām personām prasības celšanas termiņš sākas vienā un tajā pašā dienā, proti, dienā, kad lēmums ir publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*. Turklāt, tā kā Komisija ir šāda lēmuma autore un ir atbildīga par tā publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*, tā nevar pamatoti izvirzīt argumentu par pušu procesuālo tiesību it kā nevienlīdzību par sliktu tai pašai.

76 Treškārt, runājot par kontekstu, Līgumu struktūra arī liecina pret Komisijas ierosināto stingro paralēlismu starp jēdzieniem "publicēšana", kas izmantoti attiecīgi LESD 263. panta sestajā daļā un 297. panta 2. punkta otrajā daļā. Proti, šajā ziņā pietiek konstatēt, ka, lai gan abas šīs tiesību normas ietilpst LESD sestās daļas I sadaļā, tās nereglamentē vienu un to pašu priekšmetu. Pirmā norma ir ietverta minētās sadaļas 1. nodaļā, kas veltīta iestādēm, konkrētāk, 5. iedaļā, kura attiecas uz Eiropas Savienības Tiesu, savukārt otrā norma ietilpst minētās sadaļas 2. nodaļā, kas veltīta Savienības tiesību aktiem un to pieņemšanas procedūrām.

77 Visu šo iemeslu dēļ jāsecina, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 37.–44. punktā ir pamatoti nospriedusi, ka attiecībā uz sabiedrībām *Infineon* prasības celšanas termiņš sākās dienā, kad strīdīgais lēmums tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*.

78 Tāpēc pretapelācijas sūdzību pirmais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par pretapelācijas sūdzību otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

79 Ar pretapelācijas sūdzību otro pamatu Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi tiesību kļūdu pārsūdzētā sprieduma 42. punktā.

80 Minētajā 42. punktā apgalvojot, ka "nav pierādīts, ka aplūkojamajā gadījumā [sabiedrības *Infineon*] būtu "pietiekamā apmērā" iepazinušās ar [strīdīgo] lēmumu" pirms tā publicēšanas, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus un pierādījumus. Proti, ņemot vērā Komisijas tiesvedībā Vispārējā tiesā iesniegtos pierādījumus, esot acīmredzams, ka šīm sabiedrībām par strīdīgā lēmuma esamību kļuvis zināms, pirms tas publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, vēlākais līdz 2018. gada 26. septembrim.

81 Vācijas Federatīvās Republikas ieskatā, tā kā pirmais pretapelācijas sūdzību pamats neesot pamatots, otrajam pamatam neesot nozīmes šo pretapelācijas sūdzību iznākumam. Sabiedrības *Infineon* uzskata, ka otrais pamats ir nepamatots.

Tiesas vērtējums

82 Pārsūdzētā sprieduma 42. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka "katrā ziņā nav pierādīts, ka aplūkojamajā gadījumā [sabiedrības *Infineon*] būtu "pietiekamā apmērā" iepazinušās ar [strīdīgo] lēmumu".

83 Šajā sakarā izteiciens "katrā ziņā" liecina, ka runa ir par pārsūdzētā sprieduma *ad abundantiam* motīvu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru argumenti, kas vērsti pret Vispārējās tiesas nolēmuma *ad abundantiam* motīviem, nevar būt pamats šī nolēmuma atcelšanai un tātad ir neiedarbīgi (spriedums, 2023. gada 21. decembris, *United Parcel Service*/Komisija, C-297/22 P, EU:C:2023:1027, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Tāpēc pretapelācijas sūdzību otrais pamats jānoraida kā neiedarbīgs.

85 Tātad pretapelācijas sūdzības ir jānoraida pilnībā.

Par apelācijas sūdzībām

86 Apelācijas sūdzības pamatojumam lietā C-794/21 P Vācijas Federatīvā Republika, kuru atbalsta sabiedrības *Infineon*, izvirza vienu pamatu, kas attiecas uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu.

87 Apelācijas sūdzības pamatojumam lietā C-800/21 P sabiedrības *Infineon* izvirza divus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu un otrais – uz valsts tiesību, kā arī faktu sagrozīšanu. Vācijas Federatīvā Republika atbalsta sabiedrību *Infineon* pirmo apelācijas sūdzības pamatu.

Par vienīgo apelācijas sūdzības pamatu lietā C-794/21 P un pirmo apelācijas sūdzības pamatu lietā C-800/21 P

88 Ar vienīgo apelācijas sūdzības pamatu lietā C-794/21 P un pirmo apelācijas sūdzības pamatu lietā C-800/21 P attiecīgi Vācijas Federatīvā Republika un sabiedrības *Infineon* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi LESD 107. panta 1. punktu, ciktāl tā esot kļūdaini uzskatījusi, ka strīdīgais atbrīvojums ir atbalsts, kas piešķirts no "valsts līdzekļiem" šīs tiesību normas izpratnē.

89 Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītais vienīgais pamats iedalās trīs daļās, pirmā no kurām attiecas uz juridisko kritēriju, kas ļauj izvērtēt no "valsts līdzekļiem" piešķirta pasākuma esamību, otrā attiecas uz obligāta nodokļa esamību un trešā – uz valsts kontroli.

90 Sabiedrību *Infineon* pirmo apelācijas sūdzības pamatu var sadalīt četros iebildumos, no kuriem pirmie trīs būtībā attiecas uz šā sprieduma iepriekšējā punktā minēto juridisko kritēriju un ceturtais – uz obligāta nodokļa esamību.

Par juridisko kritēriju, kas ļauj izvērtēt no "valsts līdzekļiem" piešķirta pasākuma esamību

– *Lietas dalībnieku argumenti*

91 Vācijas Federatīvā Republika vienīgā pamata pirmajā daļā un sabiedrības *Infineon* pirmā pamata pirmajos trijos iebildumos būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir piemērojusi kļūdainu juridisku kritēriju, lai novērtētu attiecīgo līdzekļu valstisko raksturu.

92 Pirmkārt, savos Tiesai iesniegtajos procesuālajos rakstos Vācijas Federatīvā Republika ir apstrīdējusi pārsūdzētā sprieduma 63.–65. un 77. punktu, norādot, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka, lai noteiktu, vai līdzekļi ir valsts līdzekļi vai ne, tādas obligātās maksas esamība, kas ir jāmaksā galapatērētājiem vai galalietotājiem, un valsts kontrole pār šiem līdzekļiem vai šo līdzekļu pārvaldītājiem ir divi elementi, kas "veido daļu no alternatīvas [veido alternatīvu]", un tāpēc pietiek pārbaudīt, vai strīdīgā piemaksa ir obligāta maksa, kas pielīdzināma parafiskālam maksājumam. Gluži pretēji, runa esot par kumulatīviem kritērijiem, kā tas izrietot no judikatūras, tostarp no 2008. gada 17. jūlija sprieduma *Essent Netwerk Noord* u.c. (C-206/06, EU:C:2008:413, 66., 69., 70., 72. un 75. punkts), 2019. gada 28. marta sprieduma Vācija/Komisija (C-405/16 P, EU:C:2019:268, 72. punkts), 2019. gada 15. maija sprieduma *Achema* u.c. (C-706/17, EU:C:2019:407), kā arī 2021. gada 16. septembra sprieduma *FVE Holýšov I* u.c./Komisija (C-850/19 P, EU:C:2021:740).

93 Turklāt Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka šī Vispārējās tiesas interpretācija, kas paredz alternatīvus kritērijus, ir pretrunā pārsūdzētā sprieduma 98.–110. punktam, kuros Vispārējā tiesa esot izvērtējusi valsts kontroles esamību, lai gan tā jau bija secinājusi, ka pastāv obligāta maksa.

94 Otrkārt, Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka šo Vispārējās tiesas pieeju neapstiprina arī LESD 30. un 110. pants, kuri galvenokārt attiecas uz protekcionisma pasākumu atcelšanu un aizliegšanu.

95 Treškārt, Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka LESD 107. panta 1. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru jāprezumē, ka jebkuram nodoklim ir valstiska izcelsme, neatkarīgi no šajā tiesību normā izvirzītajiem mērķiem, ir juridiski kļūdaina. Šī interpretācija radītu Līgumos neparedzētas sekas, proti, ka jebkāda tirgus cenu regulēšana nozīmētu valsts līdzekļu izmantošanu un tādējādi par to būtu jāpaziņo saskaņā ar LESD 108. pantu. Šāds regulējums tomēr ietilpstot preču brīvas aprites piemērošanas jomā, nevis noteikumu par valsts atbalstu piemērošanas jomā.

96 Savukārt sabiedrības *Infineon* pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 63. punktā tā ir kļūdaini izmantojusi divus galvenos elementus, lai novērtētu līdzekļu valstisko raksturu, proti, pirmkārt, obligātas maksas esamību, kas jāmaksā galapatērētājiem vai galalietotājiem, un, otrkārt, valsts kontroli pār sistēmas pārvaldīšanu.

97 Šī apgalvojuma pamatojumam šīs sabiedrības uzsver, pirmām kārtām, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai tāds atbalsts, kura finansēšana ir "jāsedz no valsts naudas", ir atbalsts, kas piešķirts no "valsts līdzekļiem" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Tātad nepietiekot ar to, ka ar valsts pasākumu tiek obligāti noteikta privāto līdzekļu izmantošana.

98 Otrām kārtām, minētās sabiedrības apgalvo, ka atbilstošais kritērijs, lai nošķirtu valsts līdzekļus no privātajiem līdzekļiem, ir pietiekami tiešas saiknes esamība ar valsts budžetu. Privāto līdzekļu obligātai pārdalei, ko nosaka valsts pasākumi, šādas saiknes neesamības gadījumā nebūtu jāietilpst jēdzienā "valsts līdzekļi".

99 Trešām kārtām, šīs saiknes esamība esot jākonstatē katrā atsevišķā gadījumā Tiesas judikatūras gaismā, bet Vispārējā tiesa to neesot ievērojusi. Saskaņā ar šo judikatūru minētā saikne pastāvot, ja valsts izmanto valsts varas pilnvaras, lai iekasētu obligāto iemaksu, piemēram, ja valsts ar likumu tieši nosaka šīs iemaksas apmēru attiecībā pret minētās iemaksas parādniekiem vai paredz administratīvus sodus maksāšanas pienākuma neizpildes gadījumā. Turklāt saikne varot tikt konstatēta tad, ja eventuālais iekasēto līdzekļu pārpalikums ir pārskaitāms valsts budžetā, ja valsts sniedz valsts garantiju vai ja līdzekļu pārvaldītāja sabiedrība pieder valstij. Gluži pretēji, neesot pietiekami tiešas saiknes starp obligāto iemaksu un valsts budžetu, ja valsts neatsakās no jebkādiem līdzekļiem vai ja obligātās maksas saglabā savu privāttiesisko raksturu visā to aprites laikā. Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 77. punktā, obligātā režīma ieviešana ar likumu tātad neesot pietiekama lai secinātu, ka pastāv "valsts līdzekļi" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

100 Komisija uzskata, ka Vācijas Federatīvās Republikas vienīgā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa pati par sevi ir neiedarbīga. Tā apgalvo, ka sabiedrību *Infineon* pirmā pamata pirmie trīs iebildumi ir vērsti tikai uz to, lai izklāstītu savu Tiesas judikatūras interpretāciju, kas turklāt ir kļūdaina, un tie ir jāizvērtē kopā ar šī pamata ceturto iebildumu.

– *Tiesas vērtējums*

101 Vācijas Federatīvā Republika un sabiedrības *Infineon* būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir piemērojusi kļūdainu juridisku kritēriju, lai noteiktu, vai no strīdīgās piemaksas izrietošās summas ir radušās no "valsts līdzekļiem" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

102 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai atbalstu kvalificētu kā "valsts atbalstu" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jābūt izpildītiem četriem nosacījumiem, proti, ka pastāv valsts iejaukšanās vai "valsts līdzekļu izmantošana", šī iejaukšanās var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, ar

minēto iejaukšanos tiek piešķirta selektīva priekšrocība tās saņēmējam un ar šo iejaukšanos tiek kropļota konkurence vai tiek radīti tās kropļošanas draudi (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, DOBELES HES, C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 31. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

103 Runājot par pirmo no šiem nosacījumiem, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pasākumu var kvalificēt kā valsts iejaukšanos vai atbalstu, kas piešķirts "no valsts līdzekļiem", ja, pirmkārt, pasākumu tieši vai netieši piešķir no šiem līdzekļiem un, otrkārt, pasākums ir piedēvējams dalībvalstij (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, DOBELES HES, C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

104 Konkrētāk, attiecībā uz nosacījumu, ka priekšrocībai jābūt piešķirtai "no valsts līdzekļiem", Tiesa savas judikatūras virknē ir noteikusi divus kritērijus, kas ļauj noteikt, ka līdzekļi, ar kuriem tiek piešķirta cenas priekšrocība saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir "valsts līdzekļi" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 12. janvārī, DOBELES HES, C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 34., 38., 39. un 42. punkts).

105 Tādējādi, pirmkārt, līdzekļi, kas veidojas no nodokļa vai citiem obligātiem maksājumiem saskaņā ar valsts tiesību aktiem un tiek pārvaldīti un sadalīti saskaņā ar šiem tiesību aktiem, ir "valsts līdzekļi" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, DOBELES HES, C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 38. punkts).

106 Saskaņā ar Tiesas judikatūru, kurā precizēts šis kritērijs, summas, kuras izriet no papildmaksas, ko valsts noteikusi elektroenerģijas pircējiem, līdzinās nodoklim, ar kuru aplikta elektroenerģija, un to izcelsme ir "valsts līdzekļi" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Lai tos varētu šādi kvalificēt, līdzekļiem ir jābūt gūtiem no obligātajām iemaksām, kas noteiktas attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos un jābūt pārvaldītiem un sadalītiem saskaņā ar šiem tiesību aktiem, neatkarīgi no tā, vai finansējuma mehānisms – šaurā skatījumā – pieder nodokļiem raksturīgu maksājumu kategorijai valsts tiesībās. Savukārt nepietiek ar to, ka sistēmu operatori elektroenerģijas pārdošanas cenās saviem galapatērētājiem iekļauj papildu izmaksas, ko rada to pienākums iepirkt elektroenerģiju, kas saražota no noteiktiem energoresursiem, par likumā noteiktajiem tarifiem, ja šī kompensācija izriet tikai no prakses, nevis no likumiska pienākuma. Proti, šādā gadījumā maksājumu nevarētu uzskatīt par obligātu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 12. janvāris, DOBELES HES, C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 34.–37. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

107 Otrkārt, ar faktu, ka līdzekļus pastāvīgi kontrolē valsts un tie tādējādi ir kompetento valsts iestāžu rīcībā, pietiek, lai tos kvalificētu kā "valsts līdzekļus" minētās tiesību normas izpratnē (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, DOBELES HES, C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 39. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

108 Šā sprieduma 105. un 107. punktā minētie kritēriji ir alternatīvi kritēriji, kas ļauj konstatēt, ka pasākums ir piešķirts, izmantojot "valsts līdzekļus" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 12. janvāris, DOBELES HES, C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 42. punkts), kā Vācijas Federatīvā Republika to atzinusi tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai, atbildot uz Tiesas jautājumu par 2023. gada 12. janvāra sprieduma DOBELES HES (C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1) tvērumu.

109 No tā izriet, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 63.–65. un 77. punktā secināma, ka līdzekļu valstiskais raksturs LESD 107. panta 1. punkta izpratnē var tikt pierādīts ar diviem alternatīviem nosacījumiem, no kuriem viens ir saistīts ar obligātās maksas esamību, kas jāmaksā galapatērētājiem vai galalietotājiem, un otrais – ar valsts

kontroli pār sistēmas pārvaldīšanu, tostarp pār līdzekļiem vai šo līdzekļu pārvaldītājiem. Ņemot vērā atbildes, ko tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai sniegusi Vācijas Federatīvā Republika, visi šīs dalībvalsts argumenti, kuru mērķis ir apstrīdēt šo vērtējumu, jānoraida.

110 Turklāt, ciktāl sabiedrības *Infineon* būtībā apgalvo, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāpiemēro kritērijs par pietiekami tiešas saiknes esamību starp valsts budžetu un strīdīgo piemaksu, jākonstatē, ka saskaņā ar šā sprieduma 105.–107. punktā izklāstīto Tiesas judikatūru nevienā no Vispārējās tiesas pamatoti izmantotajām alternatīvām šāds kritērijs nav minēts. Aplūkojamajās apelācijas sūdzībās šīs sabiedrības apstrīd vienīgi obligātās maksas esamību šā sprieduma 105. punktā minētās judikatūras izpratnē, kas jāizvērtē, ņemot vērā šā sprieduma 106. punktā norādītos elementus. Tie noteikti Tiesas judikatūrā, kas ir atgādināta pārsūdzētā sprieduma 55.–62. punktā un apkopota 2023. gada 12. janvāra sprieduma DOBELES HES (C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1) 34.–37. punktā, un tas nav konkrēti apstrīdēts šajās apelācijas sūdzībās. Taču sabiedrības *Infineon* nav ne pierādījušas, ne pat apgalvojušas, ka Vispārējā tiesa nav pienācīgi ņēmusi vērā šos elementus. Katrā ziņā jāpiebilst, ka Vispārējā tiesa, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punkta, patiešām ir centusies pārbaudīt, balstoties uz minēto judikatūru, vai strīdīgo piemaksu ir noteikusi valsts un vai šī piemaksa ar likumisku pienākumu ir pilnībā pārnesta uz šīs piemaksas galīgajiem parādniekiem.

111 Otrkārt, pretēji tam, ko apgalvo Vācijas Federatīvā Republika, Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā pārsūdzētā sprieduma 98.–110. punktā ir uzskatījusi par lietderīgu izvērtēt, vai pastāv valsts kontrole pār līdzekļiem, kas gūti no strīdīgās piemaksas, vai pār sistēmas operatoriem, pēc tam, kad tā minētā sprieduma 97. punktā bija konstatējusi, ka pastāv parafiskāls maksājums vai obligāta maksa, kas nozīmē valsts līdzekļu izmantošanu.

112 Ir taisnība, ka Vispārējā tiesa būtu varējusi atteikties no šīs pārbaudes par valsts kontroles esamību, ņemot vērā abu tās pārbaudīto kritēriju alternatīvo raksturu. Tomēr nekas neliedz Vispārējai tiesai, it īpaši pareizas tiesas spriešanas apsvērumu dēļ, turpināt savu argumentāciju ar tādiem *ad abundantiam* apsvērumiem kā tie, kas šajā gadījumā attiecas uz valsts kontroles esamību, tāpat kā Tiesa to ir darījusi 2023. gada 12. janvāra sprieduma DOBELES HES (C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1) 41. punktā.

113 Treškārt, ciktāl Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka prezumpcija, ka visiem nodokļiem ir valstiska izcelsme, esot pretrunā LESD 107. panta 1. punkta mērķiem, tās argumentācija ir balstīta uz kļūdainu premisu un kļūdainu pārsūdzētā sprieduma izpratni.

114 Proti, pirmām kārtām, kā izriet no šā sprieduma 105. punkta, par "valsts līdzekļiem" šīs tiesību normas izpratnē var tikt uzskatīti nevis līdzekļi, kas tiek finansēti no jebkāda nodokļa, bet gan tikai tie, kas finansēti ar valsts tiesību aktos paredzētu obligātu nodokli, kurš tiek pārvaldīts un sadalīts atbilstoši šiem tiesību aktiem. Otrām kārtām, atbilstoši šā sprieduma 110. punktā norādītajam Vispārējā tiesa, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punkta, ir tieši centusies pārbaudīt, vai strīdīgo piemaksu ir noteikusi valsts un vai šī piemaksa ar likumisku pienākumu ir pilnībā pārnesta uz šīs piemaksas galīgajiem parādniekiem.

115 Ceturtkārt, attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas argumentāciju par LESD 30. un 110. pantu jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 86. punktā Vispārējā tiesa *ad abundantiam* motīvā, kas sākas ar apstākļa vārdu "turklāt", ir ņēmusi vērā ar šīm tiesību normām saistīto judikatūru. No tā Vispārējā tiesa secināja, ka nav lielas nozīmes nodokļa parādnieka statusam, ja vien nodoklis attiecas uz attiecīgo preci vai darbību, kas nepieciešama saistībā ar šo preci. Tā piebilda, ka

izšķirošā nozīme tātad ir apstāklim, ka struktūrām, kas iekasējušas nodokli, nav vienkārši pienākums veikt iepirkumu par saviem finanšu līdzekļiem, bet valsts ir pilnvarojusi šīs struktūras pārvaldīt valsts līdzekļus.

116 Tā kā šajā punktā ir norādīts *ad abundantiam* motīvs, to kritizējošā argumentācija ir neiedarbīga.

117 Katrā ziņā jāsecina, ka Vispārējā tiesa ir atsaukusies uz judikatūru, kas attiecas uz LESD 30. un 110. pantu, nevis tālab, lai novērtētu strīdīgo piemaksu atbilstoši šīm tiesību normām, bet gan lai apstiprinātu savu šīs piemaksas analīzi no LESD 107. panta 1. punkta viedokļa. Tātad Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā sajaukusi atšķirīgos juridiskos režīmus, kas izriet attiecīgi no divām pirmajām minētajām LESD normām un no trešās minētās normas.

118 No iepriekš izklāstītajiem motīviem izriet, ka Vācijas Federatīvās Republikas vienīgā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa, kā arī sabiedrību *Infineon* pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmie trīs iebildumi ir jānoraida kā daļēji neiedarbīgi un daļēji nepamatoti.

Par obligātā nodokļa esamību

– *Lietas dalībnieku argumenti*

119 Vācijas Federatīvā Republika ar vienīgā apelācijas sūdzības pamata otro daļu un sabiedrības *Infineon* ar pirmā apelācijas sūdzības pamata ceturto iebildumu būtībā apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 78.–97. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi LESD 107. panta 1. punktu, strīdīgo piemaksu kvalificējot kā parafiskālu maksājumu vai obligātu maksu, kas ietver "valsts līdzekļu" izmantošanu šīs tiesību normas izpratnē.

120 Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, pirmkārt, ka it īpaši pārsūdzētā sprieduma 78., 83., 84. un 86. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini konstatējusi, ka attiecībām starp elektroenerģijas piegādātāju un galapatērētāju nebija izšķirošas nozīmes, lai secinātu, ka pastāv obligāta maksa, kļūdaini pamatojot šo konstatējumu ar to, ka strīdīgā piemaksa tiek iekasēta nevis par elektroenerģijas patēriņu, bet gan par tīkla izmantošanu. Otrkārt, minētā sprieduma 85. un 87.–90. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini un bez jebkāda pamatojuma atsaukusies uz iekasēšanas pienākumu un no tā esot kļūdaini secinājusi valsts tiesību aktos paredzēto pienākumu maksāt strīdīgo piemaksu. Tā kā neesot pastāvējis likumisks pienākums maksāt šo piemaksu, to varēja iekasēt, tikai pamatojoties uz civiltiesību normām. Argumentācija, ko izmantojusi Vispārējā tiesa, lai izdarītu šo konstatējumu un šo secinājumu, esot pretrunā Tiesas judikatūrai.

121 Sabiedrības *Infineon* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka strīdīgā piemaksa ir atzīstama par valsts līdzekļiem, lai gan šai piemaksai nav pietiekami tiešas saiknes ar valsts budžetu un tātad šī piemaksa ir privāti līdzekļi.

122 Tādējādi, pirmkārt, neesot nekādas obligātas maksas, kas būtu uzlikta ar valsts varas aktu, un nepastāvot nekāds likumisks maksāšanas pienākums, kas būtu noteikts strīdīgās piemaksas parādniekam. Līdz 2012. gadam sistēmu operatoriem esot bijis nevis pienākums, bet gan tikai tiesības iekasēt šo piemaksu. No minētā gada šīs piemaksas iekasēšana esot reglamentēta vienīgi ar 2011. gada *BNetzA* lēmumu, kas neradot juridisku maksāšanas pienākumu. Ar šo lēmumu valsts tikai netieši iesaistījās civiltiesiskajās attiecībās starp sistēmu operatoriem un tīkla lietotājiem. Turklāt, tā kā šie lietotāji neesot minētā lēmuma adresāti, šis lēmums tiem neesot saistošs. Vēl jo

vairāk, tos nevar pielīdzināt elektroenerģijas galapatērētājiem. Tādējādi strīdīgā piemaksa, kas iekasēta starpposmā, neesot obligāta maksa, kura gulstas uz elektroenerģijas galapatērētāja. Pārsūdzētā sprieduma 84. punktā Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā nozīmi, kāda ir šīs piemaksas pārnešanai uz šo galapatērētāju.

123 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 75. punktā esot kļūdaini secinājusi, ka 2011. gada *BNetzA* lēmuma spēkā neesamībai nebija izšķirošas nozīmes, jo tas faktiski tika piemērots. Bez juridiskā pamata Vācijas tiesībās šis lēmums nekad neesot bijis spēkā, jo *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) to esot atcēlusi ar atpakaļejošu spēku no tā pieņemšanas dienas. Taču tikai spēkā esoši valsts pasākumi ļaujot konstatēt saikni ar valsts budžetu. Šādu saikni nevar konstatēt, pamatojoties tikai uz sekām, ko radījis 2011. gada *BNetzA* lēmums. Turklāt sabiedrību *Infineon* argumentu par šī lēmuma spēkā neesamību, kas izklāstīts to atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem, Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi par novēlotu.

124 Treškārt, strīdīgās piemaksas apmēru nenosakot valsts, bet tas jāaprēķina privātiem sistēmu operatoriem, pilnībā uzņemoties risku. Kā Vispārējā tiesa esot konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 95. punktā, Komisija ir atzinusi, ka zaudējumus, kas izriet no neatgūstamiem parādiem tīkla lietotāja maksātnespējas gadījumā, sedz sistēmas operators. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka šis aspekts nav būtisks, lai noteiktu, vai ir izmantoti valsts līdzekļi.

125 Ceturtkārt, strīdīgā piemaksa esot saglabājusi savu privāttiesisko raksturu visā tās aprites gaitā. Sistēmas operatori to esot iekasējuši, pamatojoties uz tīkla izmantošanas līgumu, kas ietilpst privāttiesisko attiecību jomā. Neesot bijis paredzēts nekāds administratīvais sods par šīs piemaksas nemaksāšanu. Valsts neesot sniegusi nekādas valsts garantijas nemaksāšanas gadījumam vai gadījumam, ja iekasētie līdzekļi nebūtu pietiekami, lai segtu atbrīvojumus no tīkla maksas. Valstij neesot bijušas pilnvaras tieši vai netieši rīkoties ar iekasētajām summām, bet tā tikai esot uzraudzījusi atbilstošu minētās piemaksas izmantojumu.

126 Komisija uzskata, ka Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītie argumenti ir balstīti uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma un Tiesas judikatūras izpratni un ka tie katrā ziņā ir neiedarbīgi. Tās ieskatā sabiedrību *Infineon* pirmā apelācijas sūdzības pamata ceturtais iebildums ir daļēji neiedarbīgs un katrā ziņā nepamatots.

– *Tiesas vērtējums*

127 Vispirms jākonstatē, ka sabiedrību *Infineon* pirmā apelācijas sūdzības pamata ceturtais iebildums ir neiedarbīgs. Proti, ar šo iebildumu šīs sabiedrības būtībā apstrīd vērtējumus, ko Vispārējā tiesa sniegusi par nodokļa vai citu obligāto maksājumu esamību šā sprieduma 105. punktā minētās judikatūras izpratnē. Turpretim minētās sabiedrības apelācijas tiesvedībā lietā C-800/21 P nemaz neapstrīd vērtējumus, ko Vispārējā tiesa sniegusi par valsts kontroles esamību šā sprieduma 107. punktā minētās judikatūras izpratnē. Ņemot vērā šo abu kritēriju alternatīvo raksturu, kā norādīts šā sprieduma 108. punktā, ar valsts kontroles esamību vien pietiek, lai pamatotu secinājumu, ka strīdīgā piemaksa ietver valsts līdzekļu izmantošanu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

128 Tomēr sabiedrības *Infineon* savā atbildes rakstā lietā C-794/21 P būtībā atkārtoja argumentus, uz kuriem balstīts to apelācijas sūdzības lietā C-800/21 P pirmā pamata ceturtais iebildums. Lietā C-794/21 P Vācijas Federatīvās Republikas vienīgā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa, kas attiecas uz nodokļa vai citu obligātu maksājumu esamību, nevar uzreiz tikt noraidīta kā

neiedarbīga, jo šī dalībvalsts ar šī pamata trešo daļu apstrīd arī vērtējumus par valsts kontroles esamību. Šajos apstākļos jāņem vērā argumenti, kurus sabiedrības *Infineon* ir izvirzījušas lietā C-794/21 P.

129 Galvenokārt jāatgādina, ka atbilstoši tam, kas izriet no šā sprieduma 105. punktā minētās judikatūras, līdzekļi, kas veidojas no nodokļa vai citiem obligātiem maksājumiem saskaņā ar valsts tiesību aktiem un tiek pārvaldīti un sadalīti saskaņā ar šiem tiesību aktiem, ir "valsts līdzekļi" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

130 Šajā gadījumā, pārsūdzētā sprieduma 78.–96. punktā izvērtējusi strīdīgo piemaksu, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 97. punktā secināja, ka šī piemaksa ietver valsts līdzekļu izmantošanu. Šī secinājuma pamatojumam tā norādīja, ka ar 2011. gada *BNetzA* lēmumu sadales sistēmu operatoriem bija noteikts pienākums iekasēt strīdīgo piemaksu no tīkla lietotājiem un šādi gūtos ieņēmumus pārskaitīt pārvades sistēmu operatoriem. Tā arī norādīja, ka šīs piemaksas mehānisms nodrošināja tīklu operatoriem, ka tiek pilnībā kompensēti ieņēmumu zaudējumi, kas šiem operatoriem radušies strīdīgā atbrīvojuma dēļ, jo minētās piemaksas summa bija pielāgota to līdzekļu summai, kuri bija prasīti atbilstoši šim atbrīvojumam. Tā arī uzsvēra, ka šī summa tika noteikta saskaņā ar metodiku, kas noteikta ar 2011. gada *BNetzA* lēmumu, precizējot, ka attiecībā uz 2012. gadu šajā lēmumā noteikta tās pašas piemaksas sākotnējā summa.

131 Vācijas Federatīvā Republika un sabiedrības *Infineon* apstrīd šos vērtējumus ar četrām argumentu virknēm.

132 Pirmkārt, jāizvērtē arguments, ar kuru sabiedrības *Infineon* pārmet Vispārējai tiesai, ka pienākumu iekasēt strīdīgo piemaksu tā esot izsecinājusi no 2011. gada *BNetzA* lēmuma, lai gan Vācijas tiesas šo lēmumu atzinušas par spēkā neesošu.

133 Šajā ziņā, pirmām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 75. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka arguments par 2011. gada *BNetzA* lēmuma seku neesamību tiesvedībā minētajā tiesā tika izvirzīts novēloti.

134 Šajā konstatējumā nav pieļauta tiesību kļūda.

135 Proti, nav apstrīdēts, ka tiesvedībā Vispārējā tiesā sabiedrības *Infineon* šos argumentus izvirzīja tikai atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem stadijā. Turklāt minēto argumentu nevar uzskatīt par paplašinājumu pirmajā instancē iesniegtajā prasības pieteikumā izvirzītajam vienīgajam pamatam, kas attiecas uz "valsts atbalsta" neesamību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo ar šo pamatu nebija apstrīdēta 2011. gada *BNetzA* lēmuma radīto seku esamība pati par sevi, bet tā mērķis bija kritizēt vērtējumus, ko Komisija ir izdarījusi no minētā lēmuma. Tātad Vispārējā tiesa ir pareizi piemērojusi tās Reglamenta 84. panta 1. punktu, konstatējot, ka šis pats arguments ir nepieņemams tā novēlotās iesniegšanas dēļ.

136 Otrām kārtām, katrā ziņā jānorāda, ka šā sprieduma 132. punktā minētajiem argumentiem nevar piekrist.

137 Proti, nedz atbalsta shēmas iespējamais prettiesiskums, tostarp no valsts tiesību skatpunkta, nedz tās atzīšana par spēkā neesošu neatņem tai "valsts atbalsta" raksturu, ja, neraugoties uz šādu prettiesiskumu vai atzīšanu par spēkā neesošu, šāda shēma ir radījusi sekas praksē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 3. marts, *Heiser*, C-172/03, EU:C:2005:130, 38. punkts, kā arī 2016. gada 21. decembris, Komisija/*Aer Lingus* un *Ryanair Designated Activity*, C-164/15 P un

C-165/15 P, EU:C:2016:990, 69. punkts), kā Vispārējā tiesa būtībā pamatoti ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 75. punktā. Turklāt, kā Vispārējā tiesa arī pamatoti norādījusi minētajā punktā, noteikumu par valsts atbalstu efektivitāte tiktu būtiski samazināta, ja šos noteikumus varētu nepiemērot tādēļ vien, ka atbalsta pasākums, kas faktiski tika piemērots, vēlāk atzīts par spēkā neesošu *ab initio*. Tādējādi šajā ziņā nav nozīmes tam, ka atbalsta shēmas iespējamā atcelšana notiek ar atpakaļejošu spēku, ja noteiktā laika posmā shēma patiešām piemērota praksē (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 6. novembris, Komisija/Ungārija, C-286/12, EU:C:2012:687, 44. un 45. punkts).

138 Otrkārt, Vācijas Federatīvā Republika un sabiedrības *Infineon* apgalvo, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir konstatējusi, ka pastāv strīdīgās piemaksas maksāšanas pienākums, kas gulstas uz galapatērētājiem, kuri turklāt kļūdaini definēti kā tādi, kas ietver tīkla lietotājus.

139 Pirmām kārtām, attiecībā uz strīdīgās piemaksas galīgo parādnieku identificēšanu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 83. punktā uzskatīja, ka šī piemaksa attiecas tikai uz attiecībām starp sistēmas operatoriem un tīkla lietotājiem, jo šī piemaksa tiek iekasēta atbilstoši tīkla izmantošanai, nevis elektroenerģijas patēriņam. Minētā sprieduma 84. punktā Vispārējā tiesa no tā secināja, ka jautājumam par to, vai elektroenerģijas piegādātājiem savukārt bija pienākums minēto piemaksu pārnest uz elektroenerģijas galapatērētājiem, nav nozīmes. Vispārējās tiesas ieskatā piemaksas galīgie parādnieki bija tīkla lietotāji, proti, paši piegādātāji, kā arī tīklam tieši pieslēgtie galapatērētāji, bet ne pārējie galapatērētāji.

140 Šajā ziņā apsvērums, saskaņā ar kuru strīdīgā piemaksa tiek iekasēta atbilstoši tīkla izmantošanai, un apsvērums, ka tīkla lietotāji jāuztver kā galapatērētāji, ir faktu vērtējumi. Tiesai nav jāpārbauda šāds vērtējums, ja nav apgalvota sagrozīšana.

141 Proti, saskaņā ar LESD 256. panta 1. punkta otro daļu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedz tikai par tiesību jautājumiem. Tāpēc vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Tātad šo faktu un šo pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi būtu pakļauts Tiesas kontrolei apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2021. gada 4. marts, Komisija/*Fútbol Club Barcelona*, C-362/19 P, EU:C:2021:169, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

142 Otrām kārtām, attiecībā uz tāda maksāšanas pienākuma esamību, kas gulstas uz tīkla lietotājiem, no pārsūdzētā sprieduma 85. un 87.–89. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir pārņēmusi Komisijas vērtējumus, atbilstoši kuriem ar 2011. gada *BNetzA* lēmumu sadales sistēmu operatoriem bija noteikts pienākums iekasēt un pārnest strīdīgo piemaksu un ka šajā lēmumā bija paredzēts arī katru mēnesi pārskaitīt no šīs piemaksas gūtos ieņēmumus dažādiem pārvades sistēmu operatoriem. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka strīdīgajai piemaksai, ko administratīvā iestāde ieviesusi ar reglamentējošu pasākumu, bija saistošs raksturs attiecībā pret tīkla lietotājiem.

143 Tātad no Vispārējās tiesas veiktajiem faktu konstatējumiem izriet, ka Tiesai nav jāpārbauda, vai ar 2011. gada *BNetzA* lēmumu sadales sistēmu operatoriem bija noteikts pienākums iekasēt strīdīgo piemaksu no tīkla lietotājiem. Tāpat, ņemot vērā pārsūdzētā sprieduma 12., 67. un 94. punktā Vispārējās tiesas veiktos faktu konstatējumus, ir skaidrs, ka Tiesai nav jāpārbauda, vai šajā lēmumā bija paredzēta metode, saskaņā ar kuru pārvades sistēmu operatoriem katru gadu bija jānosaka strīdīgās piemaksas apmērs.

144 Ņemot vērā šā sprieduma 106. punktā atgādināto judikatūru, jāuzskata, ka summas, kas izriet no obligāta maksājuma, kurš – kā tas ir strīdīgās piemaksas gadījumā – ir noteikts ar reglamentējošu pasākumu, identificējot struktūras, pat ja tās ir privātas, kurām uzticēts iekasēt šo maksājumu no parādniekiem, kuri arī ir identificēti ar šo pasākumu, un nosakot metodi, kas ļauj noteikt minētā maksājuma apmēru un tās ikgadējo korekciju, nāk no "valsts līdzekļiem" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. It īpaši, tā kā šī maksājuma avots ir reglamentējošs pasākums, kas nosaka pienākumu sistēmas operatoriem to iekasēt, nevar apgalvot, ka tas izriet no vienkāršas prakses.

145 Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka reglamentējošajā pasākumā paredzēts tikai sistēmas operatoru pienākums iekasēt strīdīgo piemaksu, skaidri neidentificējot tīkla lietotāju pienākumu maksāt šo piemaksu. Proti, likumiskā pienākuma iekasēt minēto piemaksu lietderīgā iedarbība noteikti nozīmē simetrisku šī nodokļa maksāšanas pienākumu, kas gulstas uz tā parādniekiem.

146 No iepriekš minētā arī izriet, ka apstāklis, ka tāds maksājums kā strīdīgā piemaksa tiek iekasēts "starpposma līmenī", elektroenerģijas piegādātājiem obligāti nepārnesot to uz saviem galalietotājiem, nav izšķirošs apstāklis, šo piemaksu kvalificējot kā nodokli vai obligātu maksājumu šā sprieduma 105. punktā minētās judikatūras izpratnē.

147 Turklāt, ciktāl sabiedrības *Infineon* izvirza argumentu par to, ka līdz 2012. gadam nebija nekāda pienākuma iekasēt strīdīgo piemaksu, pietiek konstatēt, kā tas izriet no šā sprieduma 24. punkta, ka strīdīgais lēmums attiecas tikai uz laikposmu no 2012. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim.

148 Treškārt, attiecībā uz strīdīgā atbrīvojuma radīto izmaksu kompensēšanu, pirmām kārtām, Vispārējā tiesa, atsaucoties uz 2011. gada *BNetzA* lēmumu, pārsūdzētā sprieduma 91., 92. un 95. punktā pārņēma strīdīgajā lēmumā Komisijas izdarīto konstatējumu, saskaņā ar kuru strīdīgās piemaksas mehānisms nodrošināja sistēmu operatoriem pilnīgu to ieņēmumu zaudējumu kompensāciju, kas tiem bija radušies strīdīgā atbrīvojuma dēļ, jo šīs piemaksas summa bija pielāgota šī atbrīvojuma dēļ prasīto līdzekļu summai.

149 Vērtējums, saskaņā ar kuru 2011. gada *BNetzA* lēmumā paredzētajai strīdīgās piemaksas apmēra noteikšanas metodei bija jāļauj segt visas ar strīdīgo atbrīvojumu saistītās izmaksas, ir Vispārējās tiesas veikts faktu vērtējums, kas Tiesai nav jāpārbauda apelācijas tiesvedībā, ja nav apgalvota sagrozīšana, saskaņā ar šā sprieduma 141. punktā atgādināto judikatūru.

150 Otrām kārtām, attiecībā uz ieņēmumu zaudējumiem maksātnespējas dēļ, kurus finansiāli gulstas uz sadales sistēmu operatoriem, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 95. punktā uzskatīja, ka šāds zaudējums nav uzskatāms par ieņēmumu zaudējumiem aplūkojamās shēmas izpratnē un ir pamatots ar apstākli, ka attiecības starp tīkla operatoriem un strīdīgās piemaksas galīgajiem parādniekiem ir privāto tiesību attiecības.

151 No Tiesas judikatūras izriet, ka līdzekļi, kas iegūti no valsts tiesību aktos noteiktām obligātajām iemaksām un pārvaldīti un sadalīti atbilstoši šiem tiesību aktiem, var tikt uzskatīti par "valsts līdzekļiem" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, pat ja tos pārvalda no valsts iestādēm nošķirtas struktūras (spriedumi, 2013. gada 19. decembris, *Association Vent De Colère*! u.c., C-262/12, EU:C:2013:851, 25. punkts, kā arī 2019. gada 15. maijs, *Achema* u.c., C-706/17, EU:C:2019:407, 54. punkts).

152 Tātad, ciktāl šādām struktūrām, kā, piemēram, sistēmas operatoriem, ir pienākums iekasēt attiecīgos maksājumus, apstāklis, ka attiecības starp šiem operatoriem un strīdīgās piemaksas galīgajiem parādniekiem ir privāto tiesību attiecības, neliedz secināt, ka no šīs piemaksas iegūtie līdzekļi ir valsts līdzekļi. Tas pats attiecas uz apstākli, ka ieņēmumu zaudējumus, ko tostarp veido nesamaksātās strīdīgās piemaksas summas, maksātnespējas gadījumā sedz minētie operatori. Katrā ziņā sabiedrības *Infineon* nav izvirzījušas nevienu argumentu, lai konkrēti pierādītu, ka Vispārējās tiesas norādītajā apsvērumā, saskaņā ar kuru šādi zaudējumi nav uzskatāmi par ieņēmumu zaudējumiem aplūkojamās shēmas izpratnē, būtu pieļauta tiesību kļūda.

153 Ceturtkārt, attiecībā uz sabiedrību *Infineon* argumentiem par sodu vai valsts garantijas neesamību strīdīgās piemaksas nemaksāšanas gadījumā, kā arī par to, ka valstij nav pilnvaru tieši rīkoties ar iekasētajām summām, pietiek konstatēt, ka, ņemot vērā šā sprieduma 106. punktā minēto judikatūru, šie elementi nav noteikti nepieciešami, lai konstatētu, ka pastāv nodoklis vai citi obligātie maksājumi, kas ietver valsts līdzekļu izmantošanu, šā sprieduma 105. punktā minētās judikatūras izpratnē.

154 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos motīvus, Vācijas Federatīvās Republikas, kuru atbalsta sabiedrības *Infineon*, vienīgā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota. Sabiedrību *Infineon* pirmā apelācijas sūdzības pamata ceturtais iebildums ir neiedarbīgs, un tāpēc šis pamats ir jānoraida kopumā.

Par valsts kontroli

– *Lietas dalībnieku argumenti*

155 Vācijas Federatīvā Republika sava vienīgā apelācijas sūdzības pamata trešajā daļā būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriezdama, ka pastāv valsts kontrole pār līdzekļiem, kas radušies no strīdīgās piemaksas.

156 Komisija uzskata, ka šī pamata daļa ir nepamatota un katrā ziņā neiedarbīga.

– *Tiesas vērtējums*

157 Kā izriet no šā sprieduma 104.–108. punktā minētās judikatūras, tāda nodokļa vai citu obligātu maksājumu esamība, kuri noteikti valsts tiesību aktos un pārvaldīti un sadalīti saskaņā ar šiem tiesību aktiem, un valsts kontroles esamība pār attiecīgajām summām ir divi alternatīvi kritēriji, kas ļauj identificēt "valsts līdzekļus" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

158 Konkrētajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 97. punktā konstatēja, ka strīdīgā piemaksa šīs judikatūras izpratnē ir parafiskāls maksājums vai obligāta maksa, kas ietver valsts līdzekļu izmantošanu. Kā izriet no šā sprieduma 127.–154. punkta, Vācijas Federatīvajai Republikai nav izdevies pierādīt, ka šajā Vispārējās tiesas konstatējumā būtu pieļauta tiesību kļūda.

159 Minētais konstatējums pats par sevi ir pietiekams, lai secinātu, ka attiecīgais pasākums piešķirts, izmantojot "valsts līdzekļus" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, bez nepieciešamības pārbaudīt, vai attiecīgās summas bija valsts kontrolē.

160 Tāpēc Vācijas Federatīvās Republikas vienīgā pamata trešā daļa ir neiedarbīga.

161 No visiem iepriekš izklāstītajiem motīviem izriet, ka apelācijas sūdzības lietā C-794/21 P vienīgais pamats ir pilnībā jānoraida kā daļēji neiedarbīgs un daļēji nepamatots.

Par otro apelācijas sūdzības pamatu lietā C-800/21 P

Lietas dalībnieku argumenti

162 Sabiedrības *Infineon* apgalvo, ka Vispārējā tiesa vairākkārt ir sagrozījusi faktus un valsts tiesības.

163 Pirmkārt, pretēji pārsūdzētā sprieduma 12., 66., 93. un 99. punktā ietvertajiem apgalvojumiem *BNetzA* neesot noteikusi strīdīgās piemaksas apmēru. Gluži pretēji, šo piemaksu, kā tas izrietot no strīdīgā lēmuma 61., 75. un 123. apsvēruma, esot noteikuši sistēmu operatori.

164 Otrkārt, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 92. punktā, *BNetzA* neesot noteikusi pārvades sistēmu operatoriem ļoti detalizētu šīs piemaksas aprēķināšanas metodi. Šajā ziņā 2011. gada *BNetzA* lēmumā esot ietvertas tikai ļoti vispārīgas prasības, kā tas izrietot no strīdīgā lēmuma 61., 75. un 123. apsvēruma.

165 Treškārt, pretēji pārsūdzētā sprieduma 93., 99., kā arī 106. un nākamajos punktos izdarītajiem secinājumiem sistēmu operatoru ieņēmumu zaudējumi, kas izriet no atbrīvojumiem no tīkla maksas, netiekot pilnībā finansēti no strīdīgās piemaksas. Vispārējā tiesa šajā ziņā neesot ievērojusi faktu, ka 2011. gada *BNetzA* lēmums attiecas tikai uz atgūšanas pasākumiem attiecībā uz maksātnespējīgiem tīkla lietotājiem, kuri neatbilst atbrīvojuma no tīkla maksas nosacījumiem. Savukārt sistēmu operatori uzņemas sekas, kas izriet no tā, ka tīkla lietotāji nemaksā strīdīgo piemaksu.

166 Ceturtkārt, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa apgalvojusi pārsūdzētā sprieduma 85. punktā, sistēmu operatoriem neesot pienākuma iekasēt strīdīgo piemaksu saskaņā ar valsts tiesībām. No vienas puses, 2011. gada *BNetzA* lēmums esot atzīts par spēkā neesošu un neesot varējis radīt tiesiskas sekas. No otras puses, saskaņā ar valsts tiesībām šis lēmums nevarot radīt nekādas sekas attiecībā uz tīkla lietotājiem.

167 Komisija uzskata, ka šis apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Tiesas vērtējums

168 Kā atgādināts šā sprieduma 141. punktā, apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tā kā vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus, šo faktu un pierādījumu vērtējums, izņemot gadījumu, kad tie ir sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi būtu pakļauts Tiesas kontrolei apelācijas tiesvedības ietvaros.

169 Tātad, ciktāl runa ir par to, lai apelācijas tiesvedībā tiktu pārbaudīti Vispārējās tiesas vērtējumi attiecībā uz valsts tiesībām, kuri valsts atbalsta jomā ir faktu vērtējumi, Tiesas kompetencē ir vienīgi pārbaudīt, vai nav notikusi šo tiesību sagrozīšana (spriedumi, 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79. punkts, un 2023. gada 14. decembris, Komisija/*Amazon.com* u.c., C-457/21 P, EU:C:2023:985, 20. punkts, kā arī tajā minētā

judikatūra). Sagrozīšanai ir skaidri jāizriet no lietas materiāliem, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80. punkts).

170 Turklāt, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi faktus vai pierādījumus, tam saskaņā ar LESD 256. pantu, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktu ir precīzi jānorāda uz elementiem, kurus šī tiesa esot sagrozījusi, un jādara zināmas kļūdas analīzē, kuras apelācijas sūdzības iesniedzēja vērtējumā varētu būt izraisījušas Vispārējās tiesas veikto sagrozīšanu (spriedumi, 2016. gada 30. novembris, Komisija/Francija un *Orange*, C-486/15 P, EU:C:2016:912, 99. punkts, kā arī 2022. gada 28. aprīlis, *Yieh United Steel*/Komisija, C-79/20 P, EU:C:2022:305, 53. punkts).

171 Konkrētajā gadījumā jākonstatē, ka, lai gan ar savu otro pamatu sabiedrības *Infineon* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā vairākkārt ir sagrozījusi valsts tiesību elementus un faktus, tās tomēr tikai izvirza šā sprieduma 163.–166. punktā minētos apgalvojumus. Nesniedzot nekādus paskaidrojumus un pierādījumus, tās tādējādi norāda uz it kā pieļautām pretrunām starp Vispārējās tiesas apgalvojumiem un strīdīgajā lēmumā ietvertajiem apgalvojumiem vai 2011. gada *BNetzA* lēmuma saturu. Tik nekonkrēti apgalvojumi nav pietiekami, lai pierādītu sagrozīšanu.

172 No tā izriet, ka otrais apelācijas sūdzības pamats lietā C-800/21 P jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

173 Tādējādi, tā kā visi apelācijas sūdzību pamati lietās C-794/21 P un C-800/21 P ir noraidīti, šīs apelācijas sūdzības ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

174 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesas Reglamenta 138. panta 1. un 2. punktā, kas piemērojami apelācijas tiesvedībā atbilstoši minētā reglamenta 184. panta 1. punktam, ir noteikts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs, un ka gadījumā, ja spriedums ir nelabvēlīgs vairākiem lietas dalībniekiem, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumu sadali.

175 Konkrētajā gadījumā Vācijas Federatīvajai Republikai un sabiedrībām *Infineon* spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz visiem to prasījumiem, kas saistīti attiecīgi ar apelācijas sūdzību lietā C-794/21 P un apelācijas sūdzību lietā C-800/21 P, savukārt Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz visiem tās prasījumiem saistībā ar pretapelācijas sūdzībām šajās lietās.

176 Šajos apstākļos, taisnīgi izvērtējot lietas apstākļus, jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) **Apelācijas sūdzības un pretapelācijas sūdzības noraidīt.**

2) **Vācijas Federatīvā Republika, *Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG*, *Infineon Technologies AG* un Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.**

[Paraksti]